

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma " . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats " . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES FÉSTES DE NADAL.

(ACABAMENT.)

—¿Y En Cop-piu y En Crestat?

—Quant estaren abrahonats se daren unes quantes espolsades fòrtes; cauen en terra, fan una estona es carretó, En Crestat que queda devall, arriba amb ses barres devés una ceya a n' En Cop-piu; aquest agafa una pedra, se pòsa a bastrèurerli a una galta, ley capoletja tota, li fa botí un uy, s'axéca, li pega quatre bots demunt sa butza, y.... per avall s'ha dit. Un parey d'homos l'agarraren per un bras, però los escapà encara que ley treguessen de pollaguera.

—¡Jesús, María Santíssimeta!

—Però bé, ¿perque no los desferrareu?

—¿Perque no los desferrarem? no havia de mesté jò que m'hi aplegassen. Sobre tot va essè amb un instant.

—¿Y que no acodí gent?

—Jò vos ho som dit: aquells homos qu'embolicaren En Cop-piu desferraren ets altres. Llavònses ne vengueren una partida que passavan gust de veure sa sanch y haurian volgut que n fossen mòrts un parey.

—¡De polissons! ¿y quins eran?

—Fosca, quins eran. Jò vaitx podè coneixa molt bé En Dali-bròu, s' Esturment-de-buf, En Cul-de-senaya, s' Assoleyat, En Pala-vergues, En Panxallarga, es Porqué de Llorito, en Cames-de-Parillo, s' Escorbay, En Panèllo....

—Basta, basta, homo; ja n'hi ha pròu. ¡Quin floret de perduts! Jò no pendria per no triá.

—Y un parey de dònnes que també hey acodiren.

—¿Y quines eran aquestes pertafans?

—Lo més xarèch del terme. Dins dos dies per tot se sabrà d'aquesta brega. Contau qu'hey vaitx afiná na Garruda, s' Escarxella, na Cambuix, s' Alegria de la vila, n' Ayna Pates....

—Calla, calla, fiet: ¡quin bestia!

—Ni si les fossen triades d'en una en una.

—Però bé, ¿perque se barayaren? No

es regulá que sortint des joch, a sucsumaxí....

—En Pèp-dali-bròu y s' Esturment de buf deyan qu'era perque ets estèrns volian cobrá al acte y los prometeren que si es dia de Sant Esteva a mitx dia no havian pagat, s'hi posarian sa má.

—¿Y qu' havian de pagá?

—Lo qu' havian perdut jugant.

—¿Y que devia essè molt?

—A mí m'ho contaren axí. Ets estèrns y En Crestat estavan convenguts, però a la primeria los deya tòrt ferm, perque l'amo nòstro los goñava trecenles ó quatrecentes lliures y ells ja comensavan a fé contes.

—¿Contes? Tú encara no los coneixes. Es hòns jugadós primé se deixan pèrde per enllapolí es ximples y cridá torts en es xibiu.

—¡Mirau si heu son!

—Fos axí com fos, l'amo nòstro, es de Son Catèllo y es de sa taverna, se posaren a pèrde; quedaren sense un cèntim: estavan encesos amb so joch y no volgueren posá forqueta. Es de Son Catèllo jugá sa cortrada de Son Talent, l'amo nòstro ses cases qu' eran d' En Gòri Pandol, es de sa taverna cent corteres de xexa que tenia emparaulades a l'amo de Son Durhi-blat, y En Còp-piu ses cases qu' eran de sa dòna, es carretó y es mul....

—¿Y tot heu perderen?

—En manco de mitx' hora.

Aquí hey torná havè exclamacions com s'altre vegada. Durá una estona que no s'hi entenian.

—¡Pòbre Còp-piu, que no té ahont caure mòrt!

—¡Pòbre Ayna-Maria Flora, sa séua dòna! Ja sabrá que cosa es casarsè.

—Qui es de compati es l'amo de Son Catèllo.

—L'haurian d'havè mòrt y no destruhiria pús ca-séua.

—¿Y aquells fiets sér's!!!

—¡Y aquella madòna!!!

—¿Y sa nòstra?

—¡Aquesta si qu'heu es desgraciada!

—Aquesta doneta té el Purgatòri a la terra.

—¿Y l'amo 'n Bièl?

—Sí, creuhó. ¡Pòbre homonet! en ses veyeses....

—A n'es Milá si que no l'compatesch gens. D'aquí que pèrde tot lo qu'ha robat....

—Si que l'has acertada.

—Si jò fos estat d'aquells, no anava ell a matines.

—¿Y En Siòn de sa taverna?

—A n'aquest li havian d'havè espoltrit es cervell.

—Un homo que podria essè millonari amb so comèrs.

El Dimòni li fa llum.

—Però sempre que se baraya el féren fòrt ferm.

A Son Banca hey ha un desveri: pareix es dia d'els mòrts, no es día de Nadal.

L'amo 'n Bièl plòra com un nin petit; sa madòna jau que sa pena l'estrangola y li ha pegat a sa boca des cò; sa séua fiya té uns uys com a tomàtiques de vermeys de resultes de tant d'axugarsè ses llàgrimes; y l'amo que lo més tranquil del mon se passetja per devant ses cases sense doná es bòn dia a ningú, y no es a la vila perque está empagahit de presentarsè devant la gent, que tothom ja sab sa fetxida d'anit passada.

Devés horabaixa n' Ayna-Maria Flora s'ha presentada a Son Banca per donarlos sa nòva de sa jugada y de sa brega, perque encara n'estavan dejuns es de la casa: y mirau si los ha bastat per caldera aquest glop tan amarch y tan aspre.

Aquell vespre dins sa cunya no s'hi veyea es tió de Nadal ablamat dins la llar del avió ni la familia enrevoltant aquell misteriós foch com a Son Palé.

Solament n'hi havia un poquet de remutxaya per encalentí es sopá y una olleta de calaguala per sa madòna, y sempre havian d'está bufa que bufa y venta que venta perque s'apagava... de sentiment vejentsè tan mesquí allà hont altre temps hey havia una fogueria que hauria bastat per torrá aquest mon y s'altre.

L'amo estava tot sòl devòra sa fogaña

sense obrí boca, y aquella casa amb sa madòna à n'es llit, sa séua fiya que li anava derrera, l'amo'n Bièl tancat dins sa séua cambra, y l'amo dins sa cuyna sense cap missatge que badás barres, parexia una casa que n'han passat lladres y no han dextat ponedó.

Triste es sa nit de Nadal sense un tió à sa fogaña que fassa envermehí ses gales y lluhí ses ninetes d'ets uys de tota la familia qu'ensaboreix ses delícies y gaubansa que Deu fa sentí à tots es qui amb ell s'alegran.

Era es dia de Sant Esteva s'horabaxa y devòra un marge d'una coma de Son Banca s'hi veyà un homo qu'amb un lliga-bayasses amb sa ma s'en anava ben atacat fins qu'arriba à un uyastre forcat, hey puja, ferma es lliga-bayasses à un cimal, li fa un núu corredó à s'altra cap, el se passa p'es còll y s'amòlla còm un tió cap-avall, queda penjat al ayre y se pòsa à estamanetjã còm un desesperat y à pegá cosses y andanades per veure si arriba en tèrra, però tot es cercá estèls dins un bassiòt: passan un parey de minuts y ja no se balluga gota y queda en lá còm sa jaya Miquèla, y mentres es sòl se ponía aquell malanat se ponía també, però per no sortí l'ondemà altra volta sinó per entrá dins sa fosca de l'eternidat.

Comensá à fersè fosch y à s'uyastre de sa coma de Son Banca s'hi veu un homo penjat.

Era l'amo de Son Banca. ¡Germanets méus, qui heu diria!!! L'amo de Son Banca qu'avuy decapvespre hey son anats dos homos y li han dit que si no los dava tot lo qu'En Crestat y ets estèrns los goñaren à éll y à sos companhons, li farian acabá ets alens: li han fèt amenasses amb una pistòla y un revolver, y l'homo ha allargat es còll à lo que li manavan y los ha donat un sarronet que tenia plè d'òr y plata: aquells amb sa marròta amb ses mans l'han dextat en banda y s'han escairriats per pò de sa pò; y éll quant ha vist sa que li havian fèta y per altra part lo bò de giñá qu'havia estat à escopí aquell grapat de moneda que tantes males passades y tants de sacrificis li costá, s'ha cegat, ha prèes es lliga-bayasses, y ja sabeu quina endemesa ha feta s'estornell.

CONCLUSIÓ.

¿Y la gent de Son Palé? ¿y es de Son Banca? ¿y l'amo de Son Catèllo? ¿y En Còp-piu? ¿y En Siòn de sa taverna? ¿y ets estèrns?

A Son Palé, còm s'acostuma, acabaren sa porcella y ses paneres de sa senhora y de sa tia mònja després d'haver-nè fèt part à sos parents y coneguts, sentint dins son còr una alegria y una satisfacció pròpies de ses persones que fan lo que Déu beneheix y santifica.

Y la trobaren tan bòna à na Xina que fèren es lleal y firme propòsit de l'añy qui vé matarnè un'altra de més gròssa.

Es de Son Banca no ténen consòl: destruhits y deshonorats. Si no son mòrts es porque Deu no'u ha volgut, però no crech que tengan molts aña de vida. Sa pena los se menjará à poch à poch fins que los duga à sa fòssa.

Ets altres corren males aygos. Ses ferides los prènen malament y la justícia s'hi ha mesclada, ha pogut endardallarho tot, y ja están à s'ombra aquells que saberen aixalá tant bé es *Milà* de Son Banca.

Y ara, lectors ignorants, ja podeu tossi y fè mansbelletes, si vos ha agradat es *Relaudo de costums bones y xerèques*: y sinó, siulau y digau *fuera*, y en el Cèl mos vejem tots plegats.

JORDI DES RECÓ.

UNA MALA NIT.

Avuy jèch à n'ets hostals
Des camí de Manacò,
Y per sa méua desgracia
Sa madòna ha mòrt es pòrch.

Ha convidat molts de joves
Que pareix que duen jòchs;
Y riuen, cantan y ballan
Acompañats de bons sons.

Hey ha En Miquèl Venturèu
Qu'ha duyt es guitarró bò;
Y En Sebastià de Marina
Que tòca un pandero nou.

En Pèp Lloscos també hey rapa
Sa guitèrra d'En Melsiòn,
En Còsme los acompanya
Amb ses castañetes d'òs.

En Lluch des Batle de Randa
Fa es contrabaix amb un còrn;
Y jò tancat dins un quarto
Devòra es quarto des pòrch
No sent rès més que riayes,
Vetllalisses y renòu.

Sa madòna que s'escaña;
L'amo que tòca un fabiòl;
Catorze atlòts que capolan,
Y jò qu'estich mòrt de sòn.

Debades me tap sa clòsca
Amb dos coxins y un capòt;
Debades acluch ets uys
Y m'afich entre es llansòls;

Tot l'Infern en pès y en massa
Amb so dimòni més gròs,
Dins s'hostal han prèes cadira;
Y ara si que va de bò

Qu'han entrades dèu atlòtes
D'aquelles de roñó clòs,
Y tant jiscan qu'es séus jiscos
Desxondirian un mòrt.

¡Déu meu! ¿Encara no basta
Per mortificá es méu còs,
S'havé passat sa setmana
Correguent sempre à galòp,
De Ciutat à Capdepera
Amb sèdes fins en es còll?

¿No basta es tení ses botes.
Rostides demunt es fòch,

De tant d'axugá rohades
Y jèl y fanch des més mòll?

¿No basta s'havé vist plòure,
Y veure qu'encara plòure;

A portadores, y veure
Es camins plens de bassiòts?

¿No basta qu'es torrents vengan
Y molts d'ells no tengan pònts,
Ni passadores de pedres,
Perque puga qualsevòl
Passá sense havé de prendre
Uns bañs frets d'aygo de font?

¿No basta, Déu meu? ¿Encara
Tench d'está cansat y mòrt
Dins un mal hostal de carros
Tot croxit y plè de sòn,
Y tench de sofrí es martiri
De sentí tant de renòu?

Treysmèn y promet desd'ara
No menjá pus camayòt,
Ni xuya, ni sobressada,
Ni rès que sia de pòrch.....

Però, ¡ca! Còm més temps passa
Més s'embolica es bogiòt.
Còm més pican manco es cansan
Es brassos d'aquests atlòts.

Val més que m'axeex y ensenga
Sa metxa des méu grasòl
Y trèga un llibre y lletgeixa
Còses que me fassen sòn.

Jò gir fuyes y pas planes,
Rès enquantr que m'acomòd;
Provem de prendre sa ploma
Y escriure un romanso nou
Per dí demunt L'IGNORANCIA
Lo que fan per matá es pòrch.

Amb sa má ja tench sa ploma.....
Més..... ¿no'm dirán qu'es axò?
¿Es sa casa que s'esfondra?
¿Cauen llamps, ò tiran tròns?

Es qu'han vist llum dins es quarto
Y saben que jò no dòrm.
Ses cadires y ses taules
Totes fan es batagòt.

¡Ay! ¡Quines veus, quins lamentos!
¡Ay! ¡Quin estruendo tan fòrt!
Jò tremol. No sé que'm passa.
¿Que será tant d'alboròt?.....

Per un forat de sa porta
Miraré p'es méu conhòrt.....
Hey ha un llit al mitx des quarto,
Y à dins éll un hòmo gròs,

Amb una gorra de dòna,
Que jamega y fa grans plòrs
Al temps que diu à un altre:
—Duys à batejá s'atlòt.

Un pajesòt plè de sèrro,
Tot cotiflat y ben gròch,
Que dú camia de dòna
Té devant un faristol,
Y resa y canta amb un llibre,
Còm si fós un sacerdot.

Un altre amb una granera
Esquita y sova tothòm,
Y diu unes llatinades
Més gròsses qu'es pòrch qu'han mòrt.

Altres dos duen un ciri
Y están devòra sa font;
Sòn es dos padrins qu'aguantan
Es pès d'un bargantellòt
Que crida y s'esgargamella,
Y dú per faixa un llansòl.

Moltes atlòtes que ténen
Sa cara de figa flò
Tant riuen que se remolcan
P'en tèrra, ò heu fan més gròs.

Una jèrra plena d'aygo
Tiran p'es cap des ninòt
Y el colgan devòra s'altra,

Diguentli:—Qu'has tengut pó?

Se sent un:—Qu'heu mesté dida?

Y entra un hòmo amb un capòt

Que dú refresch y botelles

Y resòlis des més bòns.

Es malalt, una escudella

S'en beu còm si fòs de bròu;

Y ets altres també li pegan

Amb grans tassons sense broch.

Jò'n sent que brindan fent glòses.

També sent que plòuen tòchs,

Y cosses y manotades,

Per qui'n vòl y qui no'n vòl.

Ses atlòtes totes fugan.

Jò les sent corre pe s'hòrt;

Y ets hòmos també parteixan

Un després s'altre à pòch pòch.

Es malalt també s'axéca

Quant veu qu'ha romàs tot sòl;

Y s'en du es llum y tot queda

Més fosc qu'un'ala de còrp.

De dins sa porxada surtan

Carratés de Manacò,

De Sineu y d'altres viles

Qu'han fèt sa bulla des pòrch.

Veitx per una retxillera

Qu'entra sa claró des sòl

Y abans de sortí des cuarto

Acab es romanso nòu

Qu'enseña qu'à dins Mallorca

Encara hey ha molts de hòchs

Iguals à n'aquells qu'habitan

Ets Cafres ò ets Hotentòts.

Encara abundan ets hòmos

Que tenen es toix tan clòs

Que creuen qu'es una gràcia

Es ferse més pòrchs qu'un pòrch.

N'OT NET.

ES SIMULACRO.

Dinen qu'es *simulacro* va essè de veure. Nòltros no hey anarem, però ahí pas-setjantmos p'es camp de batalla, senti-ram aquesta conversa de dos conís, devòra un pí des piná des Castell:

—Ja t'ha passat es susto?

—A mí, no'ncara. ¿Y à tú?

—Jò me vatx posá dins es cau à n'es primés tròns y allá escoltava amb tanta oreyá.

—A mí valga 'm ses cames y s'anar-men à dins sa Taulera.

—Jò sentia es ciutadans que xarra-van y deyan: «Ja hey está bé axò. ¡Jesús, y que bé heu fan! Es militars avuy se lluhexan.

—¿Y qu'es que feyan tant bé?

—Y jò, que sé..... Molt he pensat en so téu padrí que mos deya qu'aquí era una glòria, qu'axò era el Cèl comparat amb altres pinás ahont ell s'havia criat.

—Ja tens rahó. Mos deya que per allá molts de dies los encalsavan cans y fures, y los tiravan tròns; y en sentí trò, alèrta mosques, ja no comparexian tots en es ranxo.

—Si ell hagués viscut, y hagués senti-t aquesta tronada.

—S'haguera mòrt des susto. Lo cèrt es qu'ell mos deya que cada trò era un

coní manco. Y ell aquesta vegada no ha succehit axí, perque nòltros no som el deume des tròns que jò vaitx senti. Si hagués estat lo que contava es padrí no'n quedava un de nòltros per nat senal.

—Es véys fan pò à n'es joves, y sa pò en voleria veure no es rès.

—Vè, dius. ¿Y tú que saps quants ne mancan?

—M'han dit que dos no més.

—Val més axí. Jò ahí y avuy he pegat unes panxades ben bònes. Saps que de golosines qu'he trobades.

—¿Còm es ara?

—Dàtils confitats. Un caramull.

—Y jò, tròssos d'ensaymada.

—D'aquests tròns que no matan y deixan còses bònes jò m'en rich.

—Y jò també. Demà mateix hauriam de tornarnè à senti tants, suposat que diuen que va aná tant bé.

EX FURE.

LLAMENTOS D'UN EMPLEAT, DESEMPLEAT.

Per un'ordre superiò

De ses Pòrtes m'han llevat,

Y me veitx ja's ds rahó!

De fam y set apurat.

No'n duya de paparró

Quant sa punxa manetjava.

Bòn caramèllo xupava.

Sa mèua bossa cantava,

Perque jò era un gran señó.

Però ara, bòn companhó,

Aquell dols s'es acabat

S'embuy mèu han destapat

Y me tròb desempleat

Per un'ordre superiò.

Era un mut molt ben criat

Si ses corriòles untavan,

Quatre duros no'm mancavan,

Y es bòns tròssos me sobraven

No dich rès, amich Bernat.

Més ara qu'han afinat

Que feya es cègo y no'u era,

Deixant passá sa panera

De sa veynada fornera,

De ses Pòrtes m'han llevat.

Me tractavan de señó

Y un bòn pís també habitava;

Molta carn jò m'enflocava,

Uns bòns puros me fumava,

Y bevia es such milló.

Més, no ratja aquell grifó

Que sa mèua bossa omplia.

He perduda s'alegría,

Y amb una gran agonía

Jò me veitx. ¡Ja's ds rahó!

Jò no sé lo qu'ha passat

S'ha acabat es beure ví

Menjá indiòt y porcellí,

Perque no anava llatí

Es temps qu'estava empleat.

Ara tot s'es acabat,

Ja no puch fumá ni beure,

Sa fornera no'm vòl veure,

Jò estich, y me podeu creure,

De fam y set apurat.

SENTIMENT.

Sa lley de Deu qu'olvidava

No vòl trampa ni bugat.

Feya es cego y he goñat

Que s'empleo m'han llevat.

¡Bòn-Jesuset! ¡Que bé estava!

Però coneix que faltava,

Y ara ja bonda faria:

Si torná entrá jò podia

Es ben cèrt qu'afinaria

Lo qu'abans may afinava.

PEP VOLANDO.

LO DES TRAMVIA.

S'Ajuntament va doná permís perque sa máquina *fumivora* des tramvia pas-sás triunfalment per dins Ciutat.

Aquest permís fonch provisional y amb reserves y per via d'ensay; còm aquell que diu: «Fé un núu amb dues bagues.»

Perque aquesta máquina puga passá, ara adressan tots aquells abres gròssos que feyan nòsa; y tant si vòlen còm si no vòlen, amb criks y còrdes y taulons los alsan, y los assòcan pe ses rèls amb pedres y terra pitjada. Suposam qu'axò també serà per via d'ensay y provisio-nalment.

Vendrà un dia emperò que sa máqui-na ja andarà; y que s'obre, carregat amb totes ses séues vèles ales y arras-traderes de s'estiu y empès per un bòn vent, pensarà y dirá: «Jò no estich bé. Jò estava milló abans,» y s'en tornarà à cà-séua ó un poquet més endins sense avisá amb sa deguda anticipació, ni à s'Ajuntament, ni à n'es públich, ni à Dòna Fumivora.

Y aquesta senhora que amb so cap alt correrá per dins ciutat, pegará tòch à s'obre y descarrilará; y per via d'ensay y amb tota casta de reserves y d'una manera transitoria veurá d'escabexá sa gent que duga y deixar à cadascú, ò una cama de palo interina ò ferides provisionals ò un viatge al altre mon per via d'ensay.

Quant es vèrde sa doblega, va dí es pagès.

CLARET Y POQUET.

XEREMIADES.

Hem rebut un *B. L. M.* del Sr. Pre-sident de sa societat de socorros mú-tuos *La Protectora*, invitantmos à n'es balls de máscara que se fan à sa Llonja à càrrech de dita Societat.

Encara que L' IGNORANCIA no sia balladora agraïm molt aquesta atenció, desitjant qu' es resultats à benefici des sòcios malalts sian es millós possibles.

* *

Donam sa nòstra cordial enhorabòna à sa Comissió especial de balls encarregada de s' ornato interiò de sa Llonja perqu' ha entès amb discreció que s' òr no ha mesté daurà, deixant s' ornamentació de ses columnes y parets llibres y desembarassades de domassos ó banderes que no hagueran estat més que pegats, llevant es mèrit y s' originalitat à sa més preuada jòya monumental de sa nòstra població.

* *

Parlem un poch del Cèl à n' es pastós y à n' ets enamorats.

S' estèl de s' auba sòls se veurà fins mitjan Febré y no tornarà à sortí fins pròp de Nadal.

En camvi aquest estèl, que té es nòm de Vènus, serà visible à n' es ponent tot s' estiu y ses dues primaveres; y es primé de Novembre serà es dia que més brillará fins à n' es punt de que 'l veurán de dia per molt de temps, aquells que tengan hòna vista.

Hey ha una estrella pròp d' es sòl que may s' alluà de devòra ell y per aquest motiu es mala d' afiná. Li diuen Mercuri y si la voleu veure podreu aprofitá s' ocasió d' estarnè un poch lluny desde es dia 3 à n' es 6 de Febré cercantla à ponent totduna d' haversè pòst es sòl.

Avuy son visibles sa vetlada la major part de planetes, ó sian, Marte, Júpiter y Saturno que brillan entre ses altres estrelles fices, y Urano y Neptuno encara que molt petites.

Es dia que sa lluna passarà més alta p' el Cèl dins es Jané, serà es dia 29, y còm sa lluna des Jané es sa més clara del any, sa nit d' aquest dia y sigüents fins à n' es plè serán si no hey ha niguls ses nits més clares d' enguañy.

* *

S' han repartit es diplomes à n' es premiats des Certámen d' en *Calderon de la Barca*. Son hermosos y sa part manuscrita merxeix alabanses p' es qui n' ha estat encarregat.

* *

En es núm. 87 de L' IGNORANCIA posarem una *xeremiada* que comensa amb una llatinada, per doná à coneixe s' arribada d' una casta de lepra en aquesta població.

Ara pareix que tracta de fersè endèmica, perque ja hey tornám essè. Per lo mateix reproduhim aquella *xeremiada* y recomanám aquest assumto à ses antoridats.

* *

¿No mos sabria descifrá qualcú aques-

tes paraules que sentim cada dia à la mala hora de sa nit?

Devés les deù y un quart passa un homo que crida y diu:

—*Haláo... sadós... ladès... senó.*

Més tart ne passa un altre que mos entima:

—*Alebaóen.... seadioen.... launaen.... mediaen.... serenoen.*

A n' es qui las mos traduhirá en bòn mallorquí li darém una recomendació pe s' Ajuntament, perque 'l fassen *sareno* en haverhi vacant, si s' empleo li agrada.

COVERBOS.

Una vegada el Pare Ferré aná à predicá à Montuiri per sa festa de Sant Bartomeu.

Enviá sa criada à sa plassa per dú carn pe s' òlla y no n' hi va havè.

—Germanets, (*va di l' ondemá demunt sa tròna*), ditxosos vòltros qu' estau llibèrts des tres inimichs de l' homo: mon, carn y dimòni. Mon: tot lo mon es mon fora Montuiri; carn: per aquí no n' hi arriba, y axí es qu' avuy no n' he pogut menjá; dimòni: Sant *Miquel* el te fermat amb una cadena.

* *

Contava s' altre dia una señoira de hònes *qualidats* d' una amiga séua, y deya:

—Es tan hòna mare que d' es que senti es primés sintomes de s' embarás va cada nit en es Teatro per alegrá s' infant y menja *dulces*.

Mirau.... ¡quin *sucrifici*!

* *

Uns quants pollastres d' aquests que pasturan per sa molt nòble y lleal ciutat de Palma de Mallorca, à la Rambla asseguts à un padris tenian aquesta *palpítant y transcendental* questió:

—A mí es cabeyes que m' agradan més son es castañs còm es méus.

—Y à mí es rossos còm es de sa méua atlòta.

—Y à mí es nègres còm sa cabayera des méu cavall.

—Y à mí es d' àngel, (*va respòndre amb veu plena y catxassuda un més gras qu' un porch y més fey que 'l pecat.*

—No mos creyem que fosses tan *esperitual*, (*digueren ets altres bolcantse de riayes y amb tò de burla.*)

—Y qu' hey puch fé jò, jò no hey puch fé rès, (*deya éll més sèrio qu' un fasòl.*)

* *

Conversavan dos pagesos molt grasos y deya un:

—Per manetjá es méu cadáver bastarán quatre bastaxos; però per trasladá es téu, me pareix que tendrán que fé dos viatges.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DRS NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*No te fies d' hòms, de dues cares.*
SEMBLANSES.—1. *En que té baules.*
2. *En que té es còll tòrt.*
3. *En que té fuyes.*
4. *En que fa operaciones.*
TRIANGUL.—*Pilòta-Pilòt-Piló-Pil-Pi-P.*
CAVILACIÓ.—*Pollensa.*
FUGA.—*Està en la còm sa jaya Miquèla.*
ENDEVINAYA.—*El mon.*

GEROGLIFICH.

Fl 1X (ària de P N D)
[?] × no t ría
J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una jèrra à un cirí?
2. ¿Y una jèrra à un forn?
3. ¿Y una jèrra à una senaya?
4. ¿Y una jèrra à n' es pòble de Sòlle?

PEP D' ARIANT.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu' ara s' usa; sa 2.ª, lo qu' ara està es peix; sa 3.ª, lo que té tothòm; sa 4.ª, una paraula valenciana; sa 5.ª, un animal, y sa 6.ª, una lletra.
J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.O .U E. A .E.A .E .UI .E .O.A.A
NOMAR.

ENDEVINAYA.

Casi tots es Generals
Que la Grècia tenia,
Me duyan de nit y dia
Per plasses y arravals,
Per about bé los parexia.
Y no creguen que jò sia
Levita ó monèot fals,
Ni tampòch armes reals.
Som d' altre categoria.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

(*Ses solucions dissapte qui vé si som vius.*)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ca Nanell.—Cumplint son desitx, li dich qu' es seus epigrames no hey pòden aná, per dos motius que son: falta de condicions literaries y sobra d' intenció maliciosa. Vorem de arreglarlos.
Pep d' Ariant.—Es còverbo ja ha sortit. Lo demés heu anam publicant.
P. J. Mumaré.—Se publicarà es còverbo.
M. J. ferit d' ala.—Lo mateix li dich.
Nauj Ertsem.—Veurem d' acomodarhò.
Pep Volando.—Ja n' veu part. Lo demés es molt llarch y de pòca sustancia. Li treurem es such.

28 JANÉ DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelàbert.